

VERGONYA

n° 89 Juny 2008- donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Gira Zanón	pàg 13
Pàgines centrals	pàg 10-12	Moviments. Expo Saragossa NO!	pàg 8 i 12
Directiva de retorn immigrants: la vergonya d'Europa		Un mes: Franki empresonat!	
Economia	pàg 4-7	Història.	pàg 14-15
Xoc petrolier		La URSS en la fundació de l'Estat sionista	
Solució a la fam en el capitalisme?		Internacional	pàg 16-18
Sindical	pàg 8-9	Líban	
Entrevista a Cándido González (CSI): Volen acabar amb el sindicalisme bel·ligerant		Tià: fins el socialisme ¡sempre!	pàg 18-20
		Especial: Zanon ni es compra ni es ven... s'expropia!	

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

La banda nos visita (The band's visit), és l'òpera prima del director israelià Eran Kolirin.

Basat en un fet real, simple però que ofereix moltes lectures, un acostament al Pròxim Orient avui: una banda de música composta per policies egipcis viatja a Israel per fer un concert però, per diferents circumstàncies, tots els seus components acabaran perduts en una ciutat aïllada enmig d'un desert.

Gran part del film és parlat en anglès perquè els seus protagonistes –àrabs i israelians- essent veïns no s'entenen si parlen en les seves pròpies llengües, aquest detall va fer que l'Acadèmia de Hollywood el rebutgés per poder optar a l'òscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa. El director diu que vol denunciar que les pel·lícules àrabs han desaparegut de les televisions d'Israel, i que a les noves carreteres i aeroports ja no hi ha cartells en àrab: la llengua mare de la meitat de la població, per això els seus personatges es veuen obligats a recórrer a l'anglès per comunicar-se.

Els desconcertats israelians que localitzem en una mena de bar hauran d'acollir per una nit al grup de desconcertats egipcis que estan fóra de lloc, el seu contacte dona lloc a molts moments còmics i a alguns dramàtics. Amb una manera de narrar lenta i sota una aparença modesta percebem un fons perturbador, potser d'aquí li ve l'èxit que està recollint, la dura i complicada realitat sobre la qual enfoca la càmera Kolirin sempre es prestarà a generar polèmiques però ningú li podrà negar que s'esforça per dosificar l'humor i per no caure en la caricatura.

Parlant de polèmiques, a Egipte ha sofert el boicot de l'associació d'actors, no pel seu valor artístic o pel

contingut ideològic, sinó per tractar-se d'un film israelià. Mentres, el seu director reivindica la pau entre àrabs i jueus, i crea una pel·lícula que no segueix les pautes comercials del mercat i sembla circular contracorrent.

Nosaltres pensem que és un cinema sense artificis, pur. Però vosaltres, si no la veieu, no podreu opinar.

Ofensiva a la UE contra la immigració

La criminalització dels i les immigrants romaneses i el suport a les ràtzies xenòfobes a la Itàlia de Berlusconi, els contractes que Sarkozy vol fer signar als nouvinguts, l'acord de la UE per permetre i legalitzar la detenció sense càrrecs fins a 18 mesos als Centres d'Internament, uns autèntics Guantánamos europeus, ... És la primera mesura contra la crisi econòmica actual: la burgesia comença per dividir la classe obrera i colpejar-ne el sector més explotat. La UE reproduceix així el guió que va començar a aplicar Bush als EUA.

La guerra contra els i les immigrants no s'ha d'entendre com una mostra més del racisme que aquests dos dirigents burgesos europeus han demostrat abans, sinó que el racisme està construït al servei de carregar la crisi i la recuperació de la taxa de benefici sobre la classe obrera. És l'inici d'una ofensiva que té tanta profunditat com la crisi que pateix el capitalisme mundial.

Els arguments busquen els tòpics de les èpoques de crisi: la idea que no hi ha lloc ni feina per tothom i que qual-sevol política de permissivitat amb els i les immigrants condemna treballadors/es autòctons a l'atur; que els i les treballadores immigrades sense feina són una font de conflictivitat i delinqüència i que és millor deportar-los sense vacil·lar. Tot vestit amb l'amenaça del perill terrorista i el recurs al patriotisme imperialista.

Res més fals: justament les principals causes dels fluxos migratoris són l'espoli imperialista i l'especulació de les grans multinacionals i capitals financers amb l'empobriment que provoquen i les dictadures que mantenen al seu servei. El dret de buscar feina on sigui és el més elemental que té la classe obrera, el de sobreviure.

Qui especula amb la vivenda i ha provocat una pujada de preus que la fan inassequible pels treballadors/es no és el peó de la construcció immigrant, sinó la banca i les immobiliàries que s'han fet d'or aquests anys, és a ells que hem d'enfrontar-nos. Qui provoca la pujada de preus, qui tanca les fàbriques són les multinacionals que pretenen que paguem encara més els seus beneficis. Qui protegeix banquers i empresaris és el Govern que dicta lleis segons les quals el "dret" dels patrons als beneficis són sagrats mentre que el dels i les obreres a sobreviure o a tenir una vivenda

i una feina digna és absolutament secundari.

És a ells -el govern i a patronal- a qui hem de passar comptes, a qui hem d'exigir que paguin la crisi que només ells provoquen, ells i el seu sistema capitalista. Per això hem de rebutjar qualsevol divisió a la classe obrera. La divisió i l'enfrontament entre treballadors/es només beneficia la patronal que després d'atacar els sectors que considera més dèbils, com ara són els de treballadors/es immigrades, continuarà atacant, després, la resta de sectors obrers.

...combatre totes les mostres de racisme i xenofòbia. Defensar amb fermesa la unitat de la classe obrera... són les tasques immediates de la lluita contra la crisi.

Afrontar la defensa dels i les treballadores immigrades, exigir dins dels sindicats que es posin al servei de la defensa d'aquests treballadors/es, combatre totes les mostres de racisme i xenofòbia. Defensar amb fermesa la unitat de la classe obrera. Aquestes són les tasques immediates de la lluita contra la crisi.

Ha mort en Tià Salellas

No és habitual que algú que ha aconseguit un reconeixement professional posi entre les seves prioritats de treball els i les joves, immigrants/des, els/les que s'enfronten al sistema establert o que són perseguits per ell. Tots aquests sectors socials van participar d'aquest reconeixement i van omplir de gom a gom el 30 de maig passat la cerimònia de comiat.

No és habitual que algú des de càrrecs polítics significatius al PSC, regidor de Girona a les primeres eleccions, abandoni per convicció el càrrec i després el partit, continuï una lluita compromesa amb els mateixos sectors obrers i populars amb els que sempre s'havia sentit lligat, i anys després, s'impliqui políticament en el suport a les llistes i les propostes d'unitat que arriben des de l'esquerra revolucionària. És per tot això que ens omple d'orgull haver comptat amb en Tià aquests darrers anys: a les eleccions municipals, a les llistes europees i no fa gaire a les eleccions generals...

**Company i amic Salellas:
fins el socialisme sempre.**

5 de juny de 2008

Xoc petrolier

La crisi financera internacional, l'alimentària i la immobiliària tenen un nou problema que comença a interaccionar-hi: el que sense exageracions podem anomenar xoc petrolier. Els preus del petroli (tipus WTI, el més publicitat) han passat dels 20\$/barril el gener de 2002 als 120\$/barril el maig de 2008, cosa que implica una taxa mitjana d'augment del 33% anual, però que s'ha accelerat, perquè en els darrers 14 mesos el seu preu ha augmentat el 100%. Algunes veus ja aventuren que aquesta tendència només es frenarà per una eventual recessió dels EUA, que faria baixar el consum.

Les explicacions oficials de la pujada de preus són conjunturals, parcials o directament desinformatives. Una constant en aquestes pseudoexplicacions és la recerca de culpables entre els règims burgesos de països productors (Iran, Veneçuela, OPEP), algunes vegades per la seva hostilitat cap a "occident". En altres casos se'ls acusa pel seu "fracàs" com a Estat (Afganistan, i els nous candidats són Bolívia i Mèxic), o per no fer les inversions necessàries per assegurar un flux de petroli generós o no obrir la seva indústria extractiva a les inversions estrangeres, o per ser nous consumidors a la taula (com la Xina i l'Índia, dels quals veiem a la gràfica el seu baix consum energètic per càpita). Aquestes versions reforcen una visió de "xoc de civilitzacions" i legitimen els exèrcits i l'OTAN per intervencions imperialistes sota la cobertura de garantir la "seguretat energètica". Sota el mateix epígraf, els talls de subministrament o la nacionalització de recursos es poden convertir en motiu d'amenaça o agressió militar.

Com veiem a la gràfica (elaborada per Pedro Prieto, editor de la web www.crisisenenergetica.org i que

forma part d'un treball que es pot trobar a <http://linko.es/qTB>, vegeu el link original a la nota 1), la distribució del consum energètic per càpita, que és proporcional al PIB per càpita, assenyala grans diferències entre unes majories depauperades i uns pocs països imperialistes en els quals el consum energètic adquireix grans dimensions, tot això amb grans desigualtats a cada zona, perquè estem en el capitalisme i hi ha classes. La pujada de preus ja ha provocat greus problemes a l'Àfrica, Àsia i Llatinoamèrica, i a occident comencen les vagues i aturades patronals de sectors afectats: transport, pesca, agricultura o els taxis i els acomiadaments a les aerolínes.

Un increment de preu del 100% en 14 mesos és més del que pot esperar-se de qualsevol altre negoci legal, precisament en un moment en el qual les borses han baixat. És evident que estan operant capitals (que són especulatius per definició), que van fugir l'any 2000 de la caiguda de la bombolla de les empreses d'internet i des del 2007 també fugen de la caiguda del sector immobiliari dels EUA, l'Estat espanyol, Gran Bretanya, Irlanda i altres països. Igualment és possible que el mercat estigui afectat per l'acumulació de reserves estratègiques de petroli de països que no en tenien abans i que sí que disposen en canvi de reserves en dòlars que cada dia valen menys. El fracàs militar dels EUA a l'Afganistan i l'Iraq i les amenaces potencials o acomplertes d'Israel i els EUA d'agredir a Palestina, el Líban, Síria i l'Iran també contribueixen al preu alt, com abans l'embargament a l'Iraq de l'ONU, perquè retiren capacitat de producció del mercat.

No obstant això hi ha un factor estructural que és una condició necessària perquè l'especulació aconseguixi beneficis: que la demanda de petroli persegueixi molt

de prop l'oferta. I això està passant tant per l'increment de la demanda com per l'estancament de l'oferta. Sobre les causes estructurals de l'estancament de l'oferta de petroli, una llarga cita de Pedro Prieto ens resumeix la situació de l'extracció de petroli al món. Es pot trobar el text complet a <http://linko.es/qTV> (link original a la nota 2). La paraula "zenit" vol dir el moment històric de màxima extracció d'un recurs natural.

"Hi ha set grans signes que el petroli està arribant al zenit (...)

1. La corba de Hubbert i la seva predicció sobre els EUA. M. King Hubbert és un geòleg nord-americà que va predir els anys cinquanta que els EUA arribarien al zenit de la seva producció de petroli nacional el 1970; moment en el qual els EUA n'eren el major productor, major exportador i major consumidor mundial. (...) La seva famosa corba, en forma de campana, de la vida d'un pou, un jaciment o una regió o país, es mostrava inexorable: puja la producció, arriba a un altiplà i després inexorablement cau fins que el pou ha de tancar. Ja ha passat això en desenes de milers de pous, camps petrolífers, jaciments i més de 40 grans països petrolífers arreu del món, incloent-hi els EUA (...).

2. La diferència entre el que es descobreix i el que es consumeix. El zenit dels descobriments va arribar als EUA als anys trenta i el de la producció es va desplaçar 40 anys, però totes dues corbes han d'igualar-se, matemàticament, perquè el que no es descobreix no es pot produir ni consumir. Quaranta anys és el que sol haver-hi de distància a les diverses regions petrolíferes que ja l'han experimentat, entre el zenit dels descobriments i el zenit de la producció. Al Mar del Nord, la distància entre tots dos zenits s'ha reduït a poc més de 30 anys, perquè hi ha hagut una explotació més gran

i més intensiva. Doncs bé, al zenit dels descobriments pel conjunt del planeta s'hi va arribar a principis dels anys seixanta. El zenit de la producció està trucant a la porta.

3. La caiguda de descobriments de camps gegants (més de 500 milions de barrils, des de 2003 no s'ha descobert cap) i van tenir el zenit el 1965. Consumim 4 barrils per cada barril que descobrim.

4. La Taxa de Retorn Energètic, o TRE en català i EROEI en anglès (Energy Return on Energy Invested). Això és, l'energia neta que queda, quan s'extreu d'una font, després de descomptar l'energia que cal gastar per obtenir-la. Aquesta és la que veritablement interessa en tota font d'energia. Abans de 1950 era de 100 a un; els 70 va caure a 30 a 1; el 2005 és de 10 a 1 a escala mundial. Les sorres asfàltiques tenen una TRE de 4 a 1, en el millor dels casos. Aquest és un problema físic, no econòmic, a desgrat dels economistes. (...)

5. Cada vegada més lluny i més profundament per extreure. Ja es perfora a 4 km de profunditat marina. I es busca petroli al cercle polar Àrtic, Groenlàndia i la plataforma antàrtica. El 2003 les empreses van gastar 8.000 milions de dòlars en exploració i van descobrir reserves per valor de 4.000 milions de dòlars.

6. La capacitat de reserva de la producció mundial cau en picat. L'Àrabia Saudita tenia una capacitat de diversos milions de barrils diaris i es considerava un país "comodí" ("swing producer"), per cobrir qualsevol eventualitat en el mercat (guerres, sabotatges, conflictes polítics, etc). Avui, la capacitat extra és de l'ordre de l'1% de la producció mundial, que camina cap als 80 milions de barrils diaris. La pròpia Àrabia Saudita, malgrat ella mateixa, perquè aquesta capacitat d'exercir d'àrbitre li suposava un gran poder polític i financer, comença a admetre que no pot anar gaire més enllà. (...)

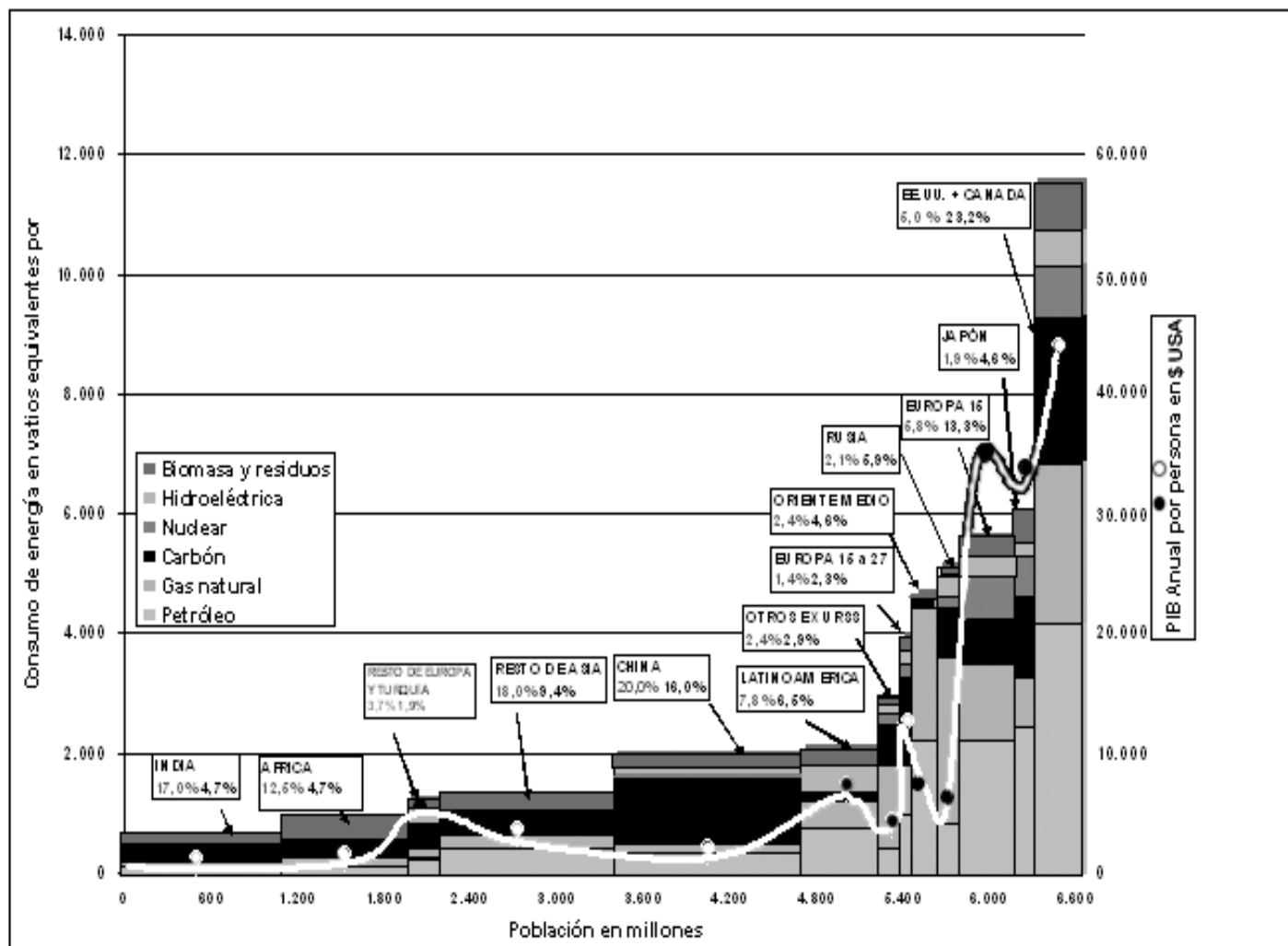
7. Camps més antics. La major part del petroli que consumim prové de camps que tenen més de 30 anys. (...)

A Madrid, del 29 de juny al 3 de juliol, se celebrarà el Congrés Mundial del Petroli, amb caps d'estat, representants de governs, directius de petroleres i més de 4000 delegats en total. Com a rèplica, també a Madrid entre el 27 i 29 de juny, s'està organitzant l'Espai Social Alternatiu al Petroli – ESAP, en el qual participarem també com a Lluita Internacionalista. Les solucions, també per a aquest problema, no es troben en el capitalisme.

Víctor Messeguer

Notes:

- 1. http://www.crisisenergetica.org/ficheros/opciones_economicas_y_energeticas_de_futuro.pdf
- 2. <http://www.crisisenergetica.org/staticpages/index.php?page=20050607174256423>

La fam al món té solució en una econòmica capitalista?

Els darrers mesos ha saltat a les primeres pàgines de tota la premsa la “crisi alimentària” que està provocant l'increment dels preus dels aliments i que pot portar a una situació límit, i fins i tot a la mort, una part important de la població mundial.

Per solucionar aquesta situació, la FAO remou les nostres consciències amb la necessitat d'incrementar les donacions i els recursos que hi destinen els països desenvolupats a fi de poder adquirir aliments a les grans empreses a preu de mercat. És a dir, no estem parlant de com la classe obrera mundial ajuda els que estan en una situació desesperada, sinó com una part important d'aquesta ajuda va a incrementar els beneficis de les grans empreses agroalimentàries que són les responsables reals de la crisi.

La crisi alimentària no és conseqüència d'una falta d'aliments.

En aquest moment hi ha prou producció per garantir la seguretat alimentària de tota la població mundial, no obstant això hi ha uns 850 milions de persones que pateixen fam i que depenen directament de les ajudes dels diversos organismes internacionals, i aquest nombre va augmentant a mesura que s'incrementa el preu dels aliments. Per poder entendre què passa hem de tenir molt clar que aquesta és una crisi estructural com a conseqüència de les polítiques econòmiques i de desenvolupament agroalimentari en un model econòmic capitalista en què els aliments no són un bé bàsic ni la sobirania alimentària una prioritat. Els aliments s'han convertit en un producte sotmès a les lleis del

mercat i només a l'abast de qui els pugui pagar, i tot això controlat per un nombre reduït de grans multinacionals.

Les causes principals que una part important de la població mundial es trobi en una situació de fam crònica o amb greus problemes per accedir a una alimentació adequada són dues:

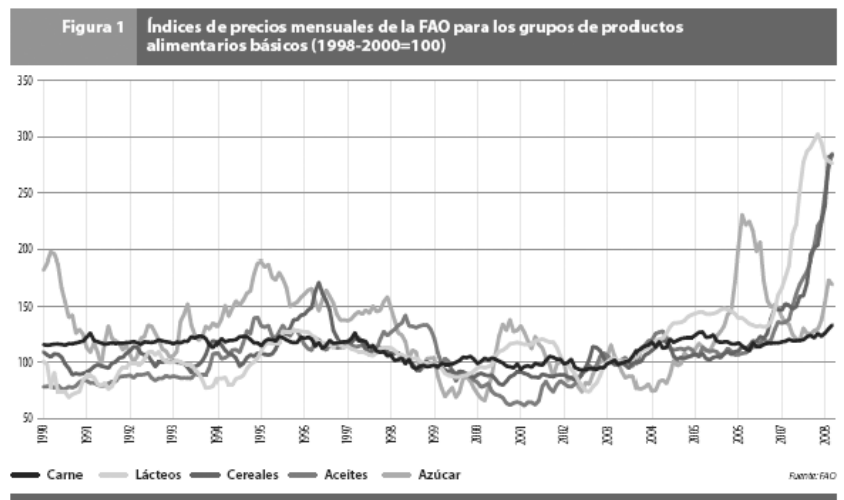
- Les derivades dels conflictes bèl·lics que ocasionen un nombre important de refugiats i la pèrdua de terres destinades a l'agricultura. Tots motivats, d'una manera o altra, pels interessos polítics i econòmics de les grans potències imperialistes.

- La política de desenvolupament agroalimentari que ha portat a la pèrdua de la sobirania alimentària a nivell mundial. En aquest moment no hi ha cap país que tingui una producció pròpia i diversificada que pugui assegurar la seva supervivència. És aquest entramat d'una agricultura globalitzada i dominada per un nombre reduït d'empreses multinacionals el que ens permet explicar l'increment indiscriminat dels preus de

variació de preus en els últims anys. Si l'observem, el fort increment dels preus es produeix en un moment que hi ha una forta crisi en el sector immobiliari. Aquest sector ha permès mantenir un cert nivell d'ocupació i mantenir els nivells del PIB. El final de la “bombolla especulativa” en aquest sector als EUA i països de la UE s'ha venut com “la” crisi financera mundial. Ara bé, el gran capital financer no ha desaparegut, senzillament ha buscat un altre mercat on poder invertir i seguir obtenint el màxim de beneficis. El mercat dels cereals és, en aquest moment, un bon mercat de futurs, ja que es preveu una forta demanda de cereals i olis per produir biocombustibles (per més informació podeu llegir l'article “Biocombustibles: no són una energia alternativa”, LI87).

Marc mundial que permet l'increment del preu dels cereals

Els experts intenten justificar aquest fort increment a partir de la llei de l'oferta i la demanda. És cert que els darrers anys en algunes

productes bàsics com els cereals. Aquest gràfic ens mostra la

zones hi ha hagut una disminució de la producció (zones com Austràlia

o algunes dels EUA) i que, per altra banda, s'ha produït un increment de la demanda com a conseqüència de canvis en els hàbits alimentaris o, com ja hem dit, dels projectes de transformació en biocombustibles. Però aquests canvis no justifiquen aquest fort increment en tant poc temps i just ara. El que no apareix en aquests estudis és que el mercat de producció de cereals i d'aliments està en mans d'unes poques empreses multinacionals i que, per tant, són elles les que imposen els preus al mercat. Arribar a aquesta situació de domini total ha estat un llarg camí en el desenvolupament agrícola, que s'ha imposat a partir de les polítiques que han portat a terme organismes internacionals com el Banc Mundial, el FMI, la FAO i l'OMC.

1. Ajudes a canvi de monocultius. En àmplies zones d'Àfrica, el Banc Mundial i l'FMI van donar préstecs i ajuts al desenvolupament per dedicar al cultiu del cafè, del cacau o el cotó destinats a l'exportació. D'aquesta manera els petits agricultors es van veure obligats a destinar els seus camps a aquests tipus de cultiu per poder rebre algun ajut, alhora que han de comprar tot el seu aliment al mercat.

El cafè i el cacau són dos dels productes que cotitzen al mercat de futurs, això vol dir que el seu preu es fixa anualment en funció de la previsió de la producció mundial. Per tant, en un any que es preveu molta producció baixa el preu en origen. Els preus en origen tant del cafè com del cacau no s'han incrementat de manera important en els darrers anys, però sí al destí, és a dir, són les grans empreses intermediàries les que han incrementat els beneficis.

Ens trobem amb països que no han incrementat de manera important els ingressos per exportacions i que es veuen obligats a importar els aliments bàsics per a la seva població. Un increment del preu dels aliments al mercat mundial els porta a una situació encara de més pobresa

2. Ajudes a la recerca pel desenvolupament de llavors híbrides d'alt rendiment i els transgènics. Un altre factor

important en la pèrdua de la sobirania alimentària és el canvi del cultiu de llavors autòctones per noves llavors híbrides d'alt rendiment.

“La revolució verda” ha estat possible per les noves llavors i la utilització de gran quantitat d'energia en forma d'adobs. El problema és que aquestes llavors són híbrides i generen una dependència total amb l'empresa que les produeix. Les grans inversions en la recerca per millorar les llavors han estat d'empreses privades (entre altres podem anomenar algunes de les més importants com Monsanto o Novartis). Aquesta recerca s'ha fet només per obtenir llavors híbrides.

Les ajudes oficials al desenvolupament també han fet que fossin aquests tipus de llavors els que s'imposessin i que en cap moment es potenciés la recerca en la millora de llavors autòctones.

A més, es dona la preocupant situació que els bancs de llavors estan en mans d'aquestes grans multinacionals privades i no de cap organisme públic i, per tant, és molt difícil poder recuperar-les de nou.

3. La gran concentració de terres per part de grans terratinents o multinacionals. Són els anomenats agrobussines. Controlen cada vegada extensions més grans de terra i de producció de cereals. Són importants a l'Amèrica Llatina. La major part d'aquesta producció va destinada a l'exportació.

Els camperols es veuen expulsats de les terres bones de cultiu i han de sobreviure de les petites explotacions i sotmesos a la pressió constant dels grans terratinents.

A aquests factors hi hem d'afegir les conseqüències del canvi climàtic i de la sobreexplotació de moltes terres que ha portat a la desertització.

La solució del problema

La solució definitiva del problema de la fam al món no és possible en un model econòmic capitalista, perquè aquest n'és la causa.

No estem davant d'una situació d'emergència com a conseqüència d'un desastre natural i que requereix

ajuda humanitària. La població pobra que pateix fam és “la víctima” de les polítiques de l'imperialisme. Els organismes internacionals com la FAO i moltes ONG demanen aportacions als governs dels països desenvolupats per poder portar a terme aquestes “ajudes al desenvolupament” que no qüestionen en cap moment el model econòmic que la provoca.

És a dir, altre cop som tots i totes les treballadores que pagarem la factura de la “crisi alimentària” a les grans empreses agroalimentàries multinacionals, i al preu que elles marquen. Només una petita part d'aquests diners arribaran realment a qui els necessita.

FAM

La solució a aquesta crisi passa per recuperar la sobirania alimentària amb l'expropiació de les grans extensions de terra, de les grans empreses del sector agroalimentari, la fi dels monocultius, la recerca en la millora de les llavors autòctones... És a dir, només es possible amb la revolució.

Però mentre no arribem a la revolució cal exigir mesures transitòries als organismes oficials, de manera que intervinguin en el control del preu dels aliments bàsics, com els cereals, i assegurar que aquests es posen a disposició de tota la població mundial.

Anna Morelló

Continuen les mobilitzacions

Un mes i en Franki continua empresonat!

Quan es compleix poc més d'un mes de l'empresonament d'en Franki, seguim lluitant al carrer per defensar la seva llibertat incondicional i immediata. La conselleria fa promeses de concessió del tercer grau i diversos polítics fan declaracions favorables a l'excarceració, però el nostre company segueix a la presó, malgrat que una trentena d'ajuntaments catalans han demanat la seva llibertat. A més, considerem que amb el règim obert no n'hi ha prou, ja que aquesta és una altra manera de fer complir una sentència injusta, resultant del blindatge legal dels símbols d'Espanya contra la llibertat d'expressió, heretat del franquisme.

Sabem que el cas d'en Franki no és aïllat. Per això es va convocar un acte a Barcelona amb lluitadors de l'àmbit polític i sindical que han patit la repressió judicial i policial per denunciar l'ordre establert i les institucions, i guanyar els drets dels treballadors per l'únic camí possible, el de la mobilització. Va comptar amb 300 persones i hi va participar l'**Ermengol Gassiot**, de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, que va explicar la situació actual d'en Franki; la **Núria Brugada**, de la campanya de solidaritat amb els encausats per la crema de fotos del Rei, que estan pendents de la repetició dels judicis després que el jutge es negués que declaraessin en català; en **Saturnino Mercader**, delegat de CGT i president del comitè d'empresa de TMB, va explicar la repressió policial i judicial contra els conductors i conductores en lluita pels 2 dies de descans setmanal i la importància del suport per mantenir la lluita; i finalment va intervenir-hi en **Cándido González**, de la Corriente Sindical de Izquierdas, que va denunciar el paper de la Monarquia i la bandera, va explicar el seu empresonament en la lluita contra el desmantellament de les drassanes asturianes, i com la mobilització va aconseguir treure'ls de la presó. Per tancar l'acte es va llegir una carta d'en Franki des de la presó en què reivindicava continuar la lluita. A continuació una manifestació amb un miler de persones va recórrer els carrers del barri de Gràcia.

La repressió contra la classe obrera, contra els que a Catalunya o Euskadi s'aixequen contra l'opressió i rebutgen la Monarquia, contra el jovent que surt del marc establert o okupa una vivenda buida. Sovint hi ha recels i allunyament entre els diversos components que sí que són colpejats per la mateixa policia i la mateixa legislació. La necessitat de superar sectarismes i unir aquests moviments en una mateixa lluita per aturar la repressió és urgent.

Cristina Mas

Cándido González Carnero, *Corriente*

“Voleu sindicalisme”

Cándido González, militant de la Corriente Sindical de Izquierdas, va ser empresonat amb Juan Manuel Martínez Morala, en el marc de les lluites dels treballadors del sector naval de Bahía Gijón contra el desmantellament de les drassanes. Va passar 20 dies a la presó fins que la pressió popular va obligar els jutges a accelerar deixar en suspens la presó mentre resol el Constitucional. El vam entrevistar poc abans de l'acte per la llibertat d'en Franki a Barcelona.

Lluita Internacionalista - Quina és ara mateix la situació de les drassanes?

CG- A Astúries és francament lamentable, com a conseqüència d'una mala gestió política i empresarial. Allà van dissenyar les drassanes per tancar-les: estan en una zona de desenvolupament urbanístic i volen destinar-les a l'especulació a costa de la indústria. A mitjans dels 80 hi havia cinc drassanes, amb més de 6.000 llocs de treball. Ara només en queden dues, amb 240 treballadors. Les van privatitzar a una empresa en fallida. Ara volen clavar-li l'últim cop de destralt i punt: CCOO i UGT ja han pactat amb el Govern el tancament de la drassana de Gijón. A més hi ha llocs de treball indirectes: tota la indústria auxiliar subcontractada en precari. Ara estem amb mobilitzacions. Portem 25 anys de mobilitzacions.

El teu empresonament, amb Morala, va marcar un abans i un després.

Va ser una forma de fer pagar al sindicalisme més bel·ligerant amb les lluites obreres. Volen eradicar les lluites al carrer, que ells diuen que són violentes, però que en realitat sempre han estat per defensar els llocs de treball. Aquesta ha estat una constant en 25 anys i el nostre sindicat tenia pes en aquesta lluita. Ens acusaven d'utilitzar els mètodes de Jarrai. Ens van aplicar la llei antiterrorista. Però aquelles mobilitzacions de fa 25 anys van servir, aleshores, per parar el tancament de les drassanes. I avui segueixen obertes, tot i la sagnia de llocs de treball. El nostre empresonament va ser un intent d'exemplificar. En Morala era el secretari general del Sindicat i jo l'exsecretari general. Tots dos

no acabar amb el calisme més bel·ligerant”

estàvem al comitè d'Empresa. Ens van fer pagar tots els anys d'oposició a la reconversió naval.

Com va ser el procés?

Va ser un muntatge polític, policial i judicial. Al judici no vam tenir cap possibilitat de defensa. Només es van acceptar les proves que portava la policia, però en cap sortíem nosaltres cremant la caixa. A més, aquella acció no era especialment conflictiva: s'havia fet vint vegades. Era una càmera que havia de servir per controlar el trànsit i que quan hi havia mobilitzacions utilitzaven per filmar els treballadors a la drassana. Ens van culpar a nosaltres. El principal testimoni del judici era un policia que se'ns havia infiltrat: fins i tot va venir amb els nostres autocars a Barcelona per la manifestació contra la cimera del Banc Mundial! En canvi ni els nostres vídeos ni els periodistes que portàvem com a testimonis van poder aparèixer al judici. No vam tenir cap possibilitat de defensar-nos. El judici va ser una mentida. Ens van condemnar a tres anys de presó i una multa de 6.000 euros. En un altre judici, en què ens demanaven dos anys i mig, vam ser absolts.

Es va aixecar un ampli moviment per la vostra llibertat.

Es va crear una plataforma amb trenta organitzacions polítiques, socials, culturals, sindicals i es va fer una campanya molt intensa des del principi. Hi ha 14 processats més per una manifestació antifeixista a Cangues als quals demanen 4 anys de presó, i un altre company de les drassanes al qual li demanen 5 anys per mobilitzacions del sector. Vam unir les lluites. Vam fer dues manifestacions a Gijón, de 15.000 i 12.000 persones, a més de concentracions a l'Ajuntament. En una vam fer una recollida simbòlica de monedes d'1 cèntim d'euro i les vam tirar davant de l'Ajuntament, perquè "paguessin" la caixa. El jutge

ens va cridar una vegada per pagar els sis mil euros i ens hi vam negar. Pensàvem que no gosarien agafar-nos, perquè hi havia una enorme pressió social, però el jutge va tirar endavant. Precisament el dia de la detenció tornàvem d'una concentració a l'Ajuntament. Sabíem extraoficialment que el jutge havia dictat l'empresonament, però creïem que almenys esperarien fins al dilluns: ens va agafar el dissabte mateix la policia secreta davant de les nostres famílies.

Va haver-hi manifestacions arreu de l'Estat.

Sí, i es va crear una preocupació política del dimoni, perquè coincidia amb les eleccions municipals. Políticament se'ls n'anava de les mans, però el jutge no dictava la posada en llibertat: se'n va anar de vacances. Després de 20 dies de presó ens van dir que la comissió de valoració del centre penitenciari havia recomanat aplicar-nos el tercer grau. Nosaltres vam dir que no ho acceptàvem si havíem de tornar a dormir a la presó, però ens van contestar que només aniríem a fixar una vegada a la setmana i que si volíem sortir d'Astúries havíem de notificar-ho. Després va resultar que havíem de signar un compromís de responsabilitat civil per pagar els 5.600 euros de la caixa a l'Ajuntament. I ens hi vam negar. I al cap d'un estona van tornar dient que d'acord. Ens van posar en llibertat sense signar res.

Quina és la vostra situació ara?

La jutgessa suplent va signar la llibertat condicional, i estem a l'espera, d'una banda, del recurs al Tribunal Constitucional i, per l'altra, de l'indult que van demanar les organitzacions de la plataforma i tots els Ajuntaments d'Astúries. La condemna està en suspens i podria reactivar-se en qualsevol moment.

Quin paper han jugat el PSOE i IU?

Lamentable. Van ser pitjor que el PP. I no és que la dreta estigués de part nostra, no ens confonguem, perquè va sortir demagògicament a demanar l'indult per interessos electorals. Si haguessin estat ells al poder ens haguessin enviat a la presó igualment. Però el cas és que els responsables que fóssim a la presó són el PSOE i IU, els que estan a l'Ajuntament de Gijón i ens van denunciar. Al final van haver de demanar l'indult perquè els va desbordar la mobilització social.

I CCOO i UGT?

No van convocar absolutament a res, es van sumar a la petició d'indult a través dels mitjans de comunicació i res més. Ni van participar a la plataforma ni van cridar a la gent a manifestar-se. Es van mantenir totalment al marge.

Vols afegir alguna cosa més?

Sí. Que no abaixem el cap per haver estat a la presó. No tenim cap trauma per haver estat presos. Al contrari. Allà no hi vam veure cap ric ni cap empresari. Només hi havia fills de treballadors. I vam tenir bones relacions amb la resta de presos a nivell personal. Fins i tot ara, quan surten, alguns vénen al sindicat perquè els ajudem a tramitar prestacions socials.

Directiva de retorn dels i les immigrades sense papers

La vergonya d'E

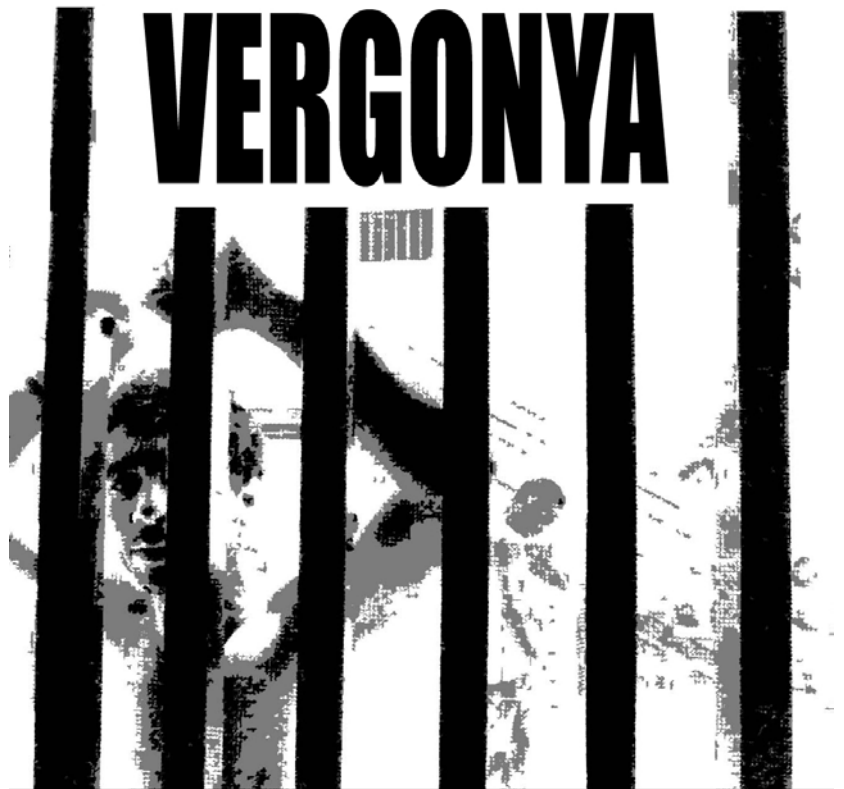
Els ministres de l'Interior de la Unió Europea van aprovar el 5 de juny la que ja es coneix com la "directiva de la vergonya". La norma planteja "l'allunyament" (és a dir, l'expulsió) dels i les treballadores immigrades sense papers i amplia el termini de detenció en els centres d'internament d'estrangers/es fins els 18 mesos, a més de permetre la retenció de menors. Els i les deportades tindran prohibida l'entrada a Europa durant 5 anys. Si les mobilitzacions no ho impedeixen, el Parlament Europeu aprovarà definitivament la directiva els pròxims dies, una vegada tancada la discussió sobre l'obligatorietat de donar assistència jurídica gratuïta als que esperen la deportació, un punt que queda obert per a la legislació de cada estat membre. Amb aquesta mesura la UE aixeca la bandera de la xenofòbia, intentant carregar sobre les espatlles dels i les immigrades el pes de la crisi i aprofundir la divisió dels i les treballadores.

La Directiva suposa l'extensió a tota la UE de les normes més restrictives que alguns països, com l'Estat Espanyol, fa temps que apliquen. Seguint el model alemany, preveu internar els i les sense papers que siguin detingudes a les fronteres de la UE o a l'interior dels Estats per expulsar-les. El període d'internament es fixa entre 6 i 18 mesos com a màxim per executar els tràmits de la deportació. La detenció no caldrà que sigui dictada pels jutges, sinó que serà un procés estrictament administratiu i podrà aplicar-se també als i les menors d'edat. Els i les que siguin expulsades no podran tornar a en-

trar legalment a Europa durant 5 anys.

El Govern Zapatero no en canvia ni una coma: va aprovar la directiva des del primer moment, i Consuelo Rumí, secretària d'Estat d'Immigració, la va considerar "una directiva equilibrada, garantista i harmònica". ¡Un any i mig empresonats sense haver comès cap més delictes que sortir

immigració irregular com un delictes. A Itàlia Berlusconi prepara una llei que considera els i les sense papers directament delinqüents, o, segons les seves últimes declaracions, que el fet de no tenir documents sigui un agreujant en un judici. El paquet legislatiu aprovat pel Govern i pendent de ratificació al Parlament italià proposa, a més, confiscar els pisos llogats a sense papers,

del seu país per treballar i guanyar-se la vida a Europa! Detinguts/des en una mena de Guantánamos europeus i privats fins i tot dels pocs drets que assisteixen els interns de les presons convencionals.

La directiva s'emmarca en un procés d'organització i enduriment de la política migratòria de la UE de signe clarament racista. S'alcen veus per tractar la

accelerar les expulsions i convertir alguns campaments per a immigrants/des en centres de detenció, ampliant el termini durant el qual poden ser retinguts.

I Sarkozy, que assumirà la presidència del bloc el segon semestre d'aquest any, avança en un "pacte europeu" basat en un contracte d'integració (deures sense drets) i la prohibició de les regularitzacions massives.

uropa

Però les burgesies europees saben bé que no es poden posar tanques al camp, que és impossible frenar els centenars de milers de treballadors que abandonen els seus països enfonsats en la misèria entre d'altres coses pels efectes devastadors de les multinacionals europees al Sud. Tampoc estan disposades a prescindir d'aquesta mà d'obra barata, carn de canó de l'explotació. No, la directiva europea ni pot ni vol frenar l'arribada de sense papers. En plena crisi econòmica, persegueix un doble objectiu: atemorir els i les treballadores immigrades perquè no lluitin pels seus drets i semblar l'enfrontament dins de la classe obrera aplicant que "divideix i venceràs".

La persecució dels i les sense papers rellança el racisme al servei dels interessos de la patronal. El missatge és: estem en crisi, no tenim feina per tothom, els i les immigrades seran una font de delinqüència i inseguretat, hem de blindar les nostres fronteres i llençar els que ens sobren. Amb això pretenen que els i les sense papers no gosin denunciar els patrons, que no es manifestin, que no facin més soroll, que callin i treballin a preu fet en les pitjors condicions. I que la resta de treballadors/es busquin en els més febles un boc expiatori que pari els cops als responsables reals. Dividint els i les treballadores autòctones i immigrades, fixes i precàries, ataquen els últims d'arribar per preparar les condicions d'una ofensiva que serà contra tots i totes. Unir les forces de tots i totes les treballadores, vinguin d'on vinguin, per lluitar pels nostres drets és l'única possibilitat d'evitar que carreguin la crisi que ells han creat sobre les nostres esquenes.

CIES: els *guantánamos* de la UE

Els Centres d'Internament d'Estrangers no són presons, en primer lloc perquè als que hi estan detinguts no se'ls acusa d'haver comès cap delictes. Fins que Berlusconi no aprovi definitivament la seva llei, tots els estats han considerat que no tenir papers és una mera falta administrativa. Empresonar algú no pas pel que ha fet, sinó pel que és, vulnera els principis més bàsics de la democràcia de la burgesia, però tot s'hi val amb els i les sense papers. Als CIES els i les immigrades hi estan "retinguts/des" (i no pas detinguts/des), un terme que dóna idea del llimbs en els quals es troben els seus drets: hom està detingut perquè està acusat/da d'un delictes, o està en llibertat... però ¿"retingut"?

Mentre esperen que es decideixi si els expulsen al seu país d'origen, els tornen a la frontera o els deixen al carrer amb una ordre d'expulsió que no es pot executar, els i les immigrades passen fins a 40 dies en aquesta situació. Els CIES són pitjor que les presons, perquè no tenen ni les mínimes garanties que emparen als presos.

Els CIES són centres de detenció policials on pot passar de tot: funcionen amb total secretisme i ni tan sols les grans ONG tenen la possibilitat d'entrar-hi i entrevistar-se amb els i les detingudes. Les autoritats del centre poden utilitzar la força per mantenir l'ordre sense necessitat de notificar-ho al jutge, els fills/es petits/es són separats/des dels pares i mares, no hi ha intèrprets ni servei mèdic o jurídic regular, no cal respectar un règim de visites i hi ha hagut nombroses denúncies per abusos i maltractaments, així com de falta de menjar i llits. A l'Estat Espanyol hi ha 10 d'aquests camps de concentració a Màlaga, Madrid, València, Tenerife, Las Palmas, Múrcia i Algesires; a més dels Centres d'Estada Temporal d'Immigrants a Melilla i Ceuta; i dos centres de retenció informals.

Declaració de Saragossa

Expo Saragossa 2008, definitivament NO!

Del 14 de juny al 14 de setembre se celebra a Saragossa, sota el lema "Aigua i Desenvolupament sostenible", la mostra internacional EXPO Saragossa 2008. Davant d'aquest macroesdeveniment, les organitzacions sotasignants

DENUNCIEM QUE:

- Durant els tres mesos de mostra se citaran a Saragossa institucions, estats i transnacionals responsables de violacions sistemàtiques de drets humans en relació amb l'aigua: empresonaments, persecucions, assassinats, desaparicions i desplaçaments forçosos de població.
- Nombroses organitzacions no governamentals, fundacions, organitzacions eco-neoliberal, experts en matèria d'aigua i persones amb "reconeixement mundial" atorgaran la legitimitat de "l'etiqueta sostenible" a les polítiques criminals dels que més aigua roben, contaminen i privatitzen al món, mitjançant la seva participació en la mostra.
- La direcció de la mostra està relacionada amb empreses que posseeixen el control de l'aigua a multitud de països i que han exclòs de l'accés a l'aigua potable milions de persones al planeta.
- Hi ha una estratègia d'invisibilització de l'oposició radical a l'Expo a través de la generació d'espais còmplices amb la pròpia mostra.
- L'Expo forma part d'una emergent indústria dels macroesdeveniments que, com a estratègia de saqueig, acumulació econòmica i control social, comporten allà on se celebren, en aquest cas Saragossa, costos socials i mediambientals irreversibles:
  - Transvasar fons públics a mans privades i supeditar les polítiques públiques als interessos del capital local, regional, nacional i transnacional.
  - Reduir la inversió social com a conseqüència del fet que es desvien del pressupost públic les despeses que genera l'esdeveniment.
  - El consegüent endeutament que hipoteca el futur de la ciutadania a curt i mig termini.
  - Executar diversos projectes especulatiu destinats a expandir artificialment la ciutat i a incrementar l'exclusió social.
  - Perpetrar greus agressions mediambientals locals per tirar endavant la mostra.
  - L'aparell repressor que acompanya l'esdeveniment: retallada de llibertats i multiplicació d'efectius policials, militars i de seguretat privada.
  - Reproduir un model de cultura-espectacle elitista, propagandístic i mercantilista.

MANIFESTEM LA NOSTRA DEFENSA de:

- L'aigua com a element vital, dret individual i col·lectiu de tots els éssers vius, i no pas mercaderia per a l'especulació.
- El dret dels pobles a accedir als seus propis recursos hídrics i a controlar-los.
- L'equitat social, ambiental i cultural com a base de l'equilibri en contraposició al concepte de "desenvolupament sostenible".

I FEM UNA CRIDA A:

- Donar suport explícit (signatura) a aquesta declaració i difondre-la (1).
- No col·laborar directament ni indirecta amb l'esdeveniment.
- Denunciar els casos que s'hi relacionen.
- Participar en les mobilitzacions i actes que, de forma centralitzada o descentralitzada, es convoquin com a contestació a aquesta hipòcritament anomenada "festa de l'aigua".

Saragossa, 17 de maig de 2008

A.S.S.I. (Acción Social, Sindical, Internacionalista) de Zaragoza
i altres organitzacions, entre elles Lluita Internacionalista

(1) Per adhesions: noalaexpo@yahoo.es

Gira dels treballadors/es de Zanon

Zanón ni es ven ni es compra... s'expropia!!!

GIRA ZANÓN

Quan tanquem aquesta edició està començant una gira per l'Estat espanyol Chiquito Reyes, president de la cooperativa Fasinpat, en representació dels i les obreres de Zanon que continuen la lluita per la nacionalització. Com en la gira anterior hem posat l'esforç -al costat de les altres organitzacions sindicals, socials i polítiques de la Plataforma de solidaritat amb Zanon-, per estendre tots els llaços possibles entre ells i elles i els i les treballadores de l'Estat, tant perquè la seva lluita ens serveixi d'exemple davant de les agressions de la patronal, com perquè es materialitzi la solidaritat obrera amb ells i elles.

Diuen els i les treballadores de Zanon recordant breument la història:

"Des de l'any 98 la família Zanon va començar a buidar la fàbrica. Per això la justícia els va condemnar pel delictes de lock-out (aturada patronal) i l'empresa es va declarar en fallida. Els treballadors i la comunitat vam ser víctimes d'una estafa de la família Zanon i el seu grup econòmic, però els obrers vam respondre amb lluita i treball.

Fa 6 anys que tenim la fàbrica en producció sota el control dels treballadors. Fa 6 anys que exigim la solució definitiva. Llitem per l'expropiació perquè la fàbrica quedi en mans dels treballadors i la comunitat.

Necessitem una decisió política ja!!! Perquè el mes d'octubre venen els terminis de la cooperativa Fasinpat."

Aquesta urgència és la que motiva tant les mobilitzacions a

l'Argentina com la campanya internacional de la qual la gira forma part. En cas contrari, com ells denunciaven, a l'octubre se'ls abocarà al tancament o la fallida sota els ingents deutes de l'antiga Zanon.

Per això el divendres 6 de juny es va convocar una altra mobilització a les portes de la Casa de Govern de Neuquén, coincidint amb l'entrevista sol·licitada per aquest dia amb el governador Jorge Sapag, i el secretari d'Hidrocarburs i Energia, l'enginyer Héctor Mendiberry, per demanar comptes, d'una banda dels avanços del Projecte de llei d'expropiació i estatització de la fàbrica que es va presentar el 10 de desembre a la Legislatura Provincial i, de l'altra, de la crisi energètica i els greus problemes que generen a la gestió obrera les enormes multes que se'ls apliquen en les tarifes de llum i gas.

També per això Chiquito recorrerà l'Estat espanyol i Alemanya, serà al nostre taller a l'Encuentro Social Alternativo del Petróleo a Madrid el 29 de juny i presentarà a diverses localitats la nova pel·lícula *Corazón de fábrica* de Virna Molina i Ernesto Ardito, que ajudarà a explicar la necessitat de defensar aquesta conquesta obrera que demostra, com diu el cartell, que "Una fàbrica sense patrons pot funcionar. Sense treballadors, no".

Per això us convidem a tots i totes a participar en algun dels actes de solidaritat que se celebri a la vostra ciutat i a afegir les nostres veus a les dels i les treballadores de Fasinpat quan reivindiquen que ZANON NO ES VEN NI ES COMPRA... S'EXPROPIA!!!

FASINPAT-ZANON 6 anys de fàbrica ocupada sota control obrer

Acte amb Chiquito Reyes, treballador de la fàbrica

Girona. 10/06/08- 20h. CC Santa Eugènia – Can Ninetes

Terrassa. 11/06/08- 19,30h. CC Can Palet

BCN. 17/06/08- 19h. Capella de la UB- Pça Universitat

Saragossa. 18/06/08- A confirmar lloc i hora

Pamplona. 19/06/08- A determinar lloc i hora

Sevilla. Del 20 al 28/06/08

MAD. 29/06/08- Taller de LI a ESAP (a confirmar lloc i hora)

Gijón. 30/06/08. A determinar lloc i hora

La URSS en la fundació de l'Estat Sionista

Normalment es presenta l'interès de la URSS en afeblir el poder del ja terminal Imperi Britànic a l'Orient Mitjà com el principal motiu del seu suport a la fundació de l'Estat d'Israel. La possibilitat de controlar una zona estratègica ja era en el punt de mira de les potències que pugnaven per tenir una base d'operacions en un país ben situat. Isaac Deutscher ("Els últims dies de Stalin") afegeix que va ser un intent de millorar les relacions russo-nord-americanes.

La situació interna de la URSS

La URSS havia sortit molt debilitada de la II Guerra Mundial. Milions d'homes havien mort: segons el primer cens, que es va amagar a la població fins el 1959, dels majors de 18 anys quedaven 31 milions d'homes en comparació amb els 52 de dones, i entre ells, milions eren vells i mutilats; la primera collita de la postguerra no va arribar a més del 60 per cent de les de la preguerra, les reserves es van esgotar, les màquines estaven en mal estat i no hi havia mà d'obra suficient per al camp. Treballaven milions de dones, i els joves eren reclutats per treballar sense les restriccions previstes per la llei soviètica. Les jornades setmanals excedien les 48 hores i abundaven les deportacions a camps de treball.

El fantasma dels processos de Moscou de la dècada anterior es mantenia viu: "Els camps de concentració a l'extrem nord i a Sibèria van tornar a omplir-se. Els reclusos eren aquesta vegada oficials i soldats que havien viscut,

com a presoners de guerra, anys terribles als camps alemanys. Tot just van tornar a creuar la frontera del seu país van ser empresonats i deportats. El mateix els va passar a molts dels civils que l'enemic havia mobilitzat a les províncies ocupades com a treballadors forçats a Alemanya. Tots van ser qualificats de traïdors: els soldats per haver desobeït les ordres de Stalin, segons les quals no havien d'haver-se deixat capturar vius per l'enemic, i els civils per haver col·laborat... ja des d'abans del cessament de les hostilitats Stalin havia ordenat la deportació de nacionalitats

Stalin, Roosevelt i Churchill

senceres acusades de traïció: els tàrtars de Crimea i els ingush-txetxens, igual que els alemanys del Volga... Les rigoroses sentències i les deportacions en massa tenien per objectiu contenir els que havien tornat de la guerra amb idees audaces pel que fa a canvis i reformes necessàries al país" (Deutscher, que ja hem citat).

La postguerra i l'inici de la Guerra Freda

Al març de 1946, Winston Churchill havia alertat del "creixent desafiament i perill per la civilització" que representaven les "cinquenes columnes comunistes" i va cridar

els Estats Units a conservar la seva superioritat en armes nuclears i a "donar suport als pobles d'Europa oriental en la resistència al comunisme". Les seves afirmacions tenien una base: la gran destrucció de la Guerra Mundial (66 milions de vides humanes, i la demolició de les economies) no només havia suposat una mostra del que la decadència del capitalisme podia provocar, sinó també l'enfortiment d'una classe obrera que, tot i que minvada als camps de batalla, ara estava armada a bona part d'Europa i amb moral de victòria sobre el que havia estat l'exèrcit més poderós del món fins aleshores. En la ment de molts d'ells havien reviscut les esperances revolucionàries -aquest havia estat el cas dels republicans espanyols que havien anat a concentrar-se prop de la frontera amb l'Estat espanyol, esperant una ordre dels seus dirigents per intentar revenjar-se del feixisme de 1939, i que van rebre, en canvi, l'ordre d'abandonar les armes perquè Churchill, "per la via diplomàtica" acabés amb l'afegit règim de Franco "en uns mesos".

Per refutar Churchill, Stalin va assegurar a Occident que creia que era possible construir no només el socialisme, sinó fins i tot el comunisme, "en un sol país" (The Sunday Times, 24/09/46). La pràctica estalinista supeditava l'acció dels Partits Comunistes a una política consistent a demostrar a les potències imperialistes que la URSS continuava essent un aliat del qual no s'havia de témer res, amb la condició de preservar aquest "socialisme en un sol país". Els PCs de França, Itàlia i l'Europa Oriental, enfortits com a organitzacions de la resistència, formaven part de

governos "d'unitat nacional" que havien de servir per consolidar les democràcies occidentals, desarmar els treballadors revolucionaris i engegar els plans econòmics de reconstrucció de les debilitades relacions burgeses. Des de la flamant Kominform -agrupació exclusivament europea dels partits comunistes i corretja de transmissió de la política de Stalin- s'havia donat l'ordre que es desarmessin i dissolguessin els grups i milícies de la resistència i que es deixés el canvi social per més endavant, quan la URSS estigués consolidada i fora de perill.

Seguint la doctrina anticomunista del president nord-americà Truman, els PCs que havien procedit a desarmar les masses van ser expulsats

territori palestí. Els diplomàtics soviètics van prendre la iniciativa en la defensa de la resolució, i el govern de la URSS va proporcionar armament i ajuda militar al sionisme per sufocar les revoltes de les poblacions que van intentar defensar-se, i contra la feble operació dels exèrcits àrabs que, liderats pel rei de Jordània, van penetrar pel sud al territori palestí. El suport combinat de l'imperialisme nord-americà, la URSS i les restes del colonialisme anglès, va acabar amb la declaració de l'Estat Sionista d'Israel el maig de 1948, en un territori més gran que el que havia decretat la resolució de l'ONU.

La URSS es va afanyar a reconèixer el nou Estat i a defensar-ne la integració a l'ONU davant dels

països que s'hi oposaven, en part per intentar millorar la seva relació amb l'imperialisme, i en part per aconseguir consolidar algun punt de control a la zona. Aspirava, a més, que es complís l'acord amb els aliats que li permetria tenir una base naval als Dardanelos). Però aquests plans van fracassar. La base naval que els aliats li havien promès durant la Guerra li va ser negada en la pau i l'Estat Sionista aviat va entrar en males relacions amb la URSS i va preferir l'imperialisme nord-americà, al qual va secundar en la seva política anticomunista.

El suport de la URSS a l'Estat Sionista va ser un episodi més, i també un nou fracàs, de la política de l'estalinisme en la postguerra mundial. En poc temps van haver-hi noves purgues i execucions als països de l'est europeu i a la URSS, algunes d'elles dirigides contra jueus (vegeu Deutscher, que ja he citat), però tota la política estalinista va tenir el mateix objectiu contrarevolucionari: demostrar a l'imperialisme que la burocràcia governant de la URSS era la garantia que no hi hauria cap altra revolució semblant a la russa de 1917. Trotsky havia definit aquesta política anys enrere: "socialisme en un sol país... i en cap altre país".

El Gran Èxode dels jueus russos cap a Israel

L.C. Gómez-Pintado "Luca"

dels governos d'unitat nacional a França i Itàlia. Tot seguit, una conferència de ministres de Relacions Exteriors, reunida a Moscou el 10 de març de 1947, en la qual Stalin volia obtenir les ajudes econòmiques compromeses amb la URSS, va acabar en desbandada. Al juliol de 1947, els EUA van llançar el Pla Marshall, un pla de reconstrucció per "ajudar l'assolada Europa", en el qual els estats que van ingressar a l'OCDE van rebre 13 mil milions de dòlars de l'època. La URSS va quedar-ne exclosa, tot i les demostracions de "bones intencions" estalinistes.

La fundació de l'Estat Sionista

Al novembre de 1947 l'ONU va adoptar la resolució que dividia el

Aquest juliol a Betim (Brasil)

Congrés de Conlutas (del 3-6)

Trobada Llatinoamericana i Caribenya de Treballadors (7-8)

Unitat i lluita!

Què va passar amb la vaga general al Líban?

Al maig, després d'una setmana de xocs armats al Líban, Hezbollah va obtenir una indiscutible victòria militar davant de les milícies de la coalició governamental Forces del 14 de març.¹ El govern de Siniora va anul·lar el seu Decret de desmantellament de la xarxa independent telefònica de Hezbollah i de dimissió del cap de seguretat de l'aeroport de Beirut. A canvi, Hezbollah va retirar els efectius de les zones ocupades durant la batalla a Beirut oest i va aixecar el campament de protesta que tenia instal·lat des de feia més d'un any al centre de la ciutat. Les dues parts van signar a Doha (Qatar) un acord per escollir immediatament el general Michel Suleiman, comandant en cap de l'exèrcit libanès, com a president de la República i constituir un govern d'unitat nacional amb trenta ministres, setze de l'actual majoria parlamentària i onze de l'oposició, i tres més designats pel nou president. També van arribar a l'acord de redactar una nova llei electoral consensuada per totes dues parts, tenint en compte els canvis demogràfics al país. De l'Acord es pot interpretar que Hezbollah també s'ha imposat políticament, perquè l'Acord consisteix en les seves principals demandes, que estava reivindicant des de feia un any i mig, després de la seva retirada del govern i del parlament.

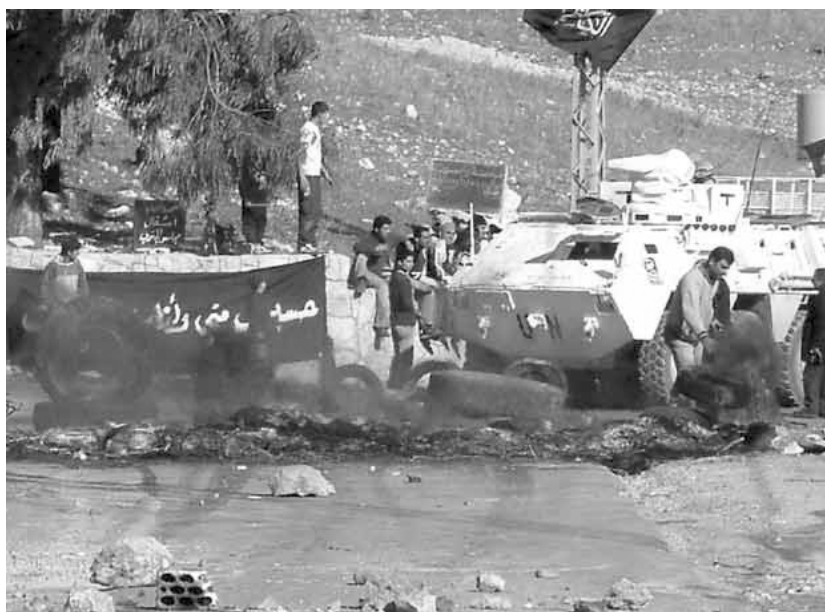
Que Hezbollah conservi les armes i l'organització militar independent és un triomf molt important pels pobles de l'Orient Mitjà, perquè és una de les forces més ferotges i efectives en la lluita contra l'imperialisme nord-americà i el sionisme israelià a la regió. Mentre els vaixells de la 6a Flota dels Estats Units són a l'est del Mediterrani com una amenaça permanent sobre la resistència libanesa i palestina, un Hezbollah armat, fort i molt organitzat és una seguretat per les previsible futures batalles (anunciades per les pressions de la FINUL –Força

d'Interposició de les Nacions Unides al Líban- per desmantellar Hezbollah, i pel projecte nord-americà de crear una base militar a Kleilat, al nord del país, a prop del campament palestí de Sarh al Bared).

Crisi econòmica i social

No obstant això, la manifestació del 7 de maig, que es va convertir en una batalla armada entre les milícies de Hezbollah i Amal² d'una banda, i les milícies pro governamentals de l'altra, havia estat convocada per la Central General de Treballadors del Líban (CGTL)³ que demanava la pujada del salari mínim

econòmica eren les classes mitjanes-baixes cristianes, i els barris i pobles pobres on s'allotgen els xiïtes, encara que no són els únics. Precisament per això, al començament del 2006, el Moviment Patriòtic Lliure (MPL, cristià maronita) de Michel Aoun i Hezbollah van signar un acord polític i social, i el gener de 2007 la CGTL va cridar a una vaga general en la qual els i les treballadores drusos i sunnites també van participar massivament. Però quan les milícies reaccionàries progovernamentals i l'exèrcit van reprimir les manifestacions obreres, amb un balanç de 3 morts i més de

Barricades davant un blindat de l'ONU. El País

des de 300.000 lliures libaneses (192 euros) fins a 950.000 (el govern n'oferia 375.000), un increment general dels salaris i mesures per contenir els preus de la gasolina i el gas, etc. El salari mínim no ha canviat des de 1996 tot i la inflació galopant, de tal manera que, només durant el 2007, el poder adquisitiu dels libanesos es va reduir el 15%. Mentre el 54% de la població (segons les dades de la CGTL) vivia sota el llindar de la pobresa, els sectors més afectats per la crisi

130 ferits, Michel Aoun va posar fi a la vaga davant del perill d'una guerra civil sectària.

Tot i aquest avís important dels i les treballadors, el govern de Siniora va seguir amb els plans neoliberals dictats per les famoses Conferències de Donants que dirigeixen els imperialismes nord-americà i francès. El cost de la vida va arribar al màxim històric amb les pujades de productes bàsics com el pa, la llet, l'arròs, la carn i el sucre, i el deute extern va arribar als 42.000 milions

de dòlars. Malgrat les protestes de tots els sectors, el govern no va canviar la política de privatització dels serveis públics (empreses estatals de llum, aigua, canalitzacions, aeroport, etc). L'esclatxa entre el poble empobrit (sobretot els sectors xiïtes) i les elits cristiana i sunnita va eixamplar-se encara més.

Així, a partir de març de 2008 els

xarxa independent telefònica de Hezbol·là i la dimissió del cap de seguretat de l'aeroport de Beirut, al qual denunciava com a seguidor d'aquest partit. El govern sabia perfectament que Hezbol·là no toleraria mai aquest intent sinó que el pla era clar: convertir el conflicte social en una baralla sectària, dividir la classe treballadora segons

Hezbol·là, Hassan Nasralla, va anunciar en una roda de premsa que el Decret del govern era una declaració de guerra contra Hezbol·là i la resistència en general. Davant del fet que l'exèrcit no hi va intervenir i amb la seva superioritat militar, les milícies xiïtes van ocupar fàcilment l'oest de la capital, on majoritàriament viuen els sunnites i cristians. El líder drus, Walid Jumblatt, va confessar que no esperaven una reacció tan forta per part de Hezbol·là i la va declarar "força d'ocupació". I quan algunes milícies xiïtes, sobretot d'Amal, van atacar els sunnites civils, tota la premsa internacional ja parlava d'una batalla sectària.⁵ Al final, el govern va retirar el Decret i Hezbol·là va posar fi al desplegament armat.

Així que la vaga general es va suspendre sense cap resultat en relació amb les demandes sindicals⁶. Ara, la decisió és en mans del nou govern "d'unitat nacional" que es formarà segons l'Acord de Doha.

Per què Hezbol·là no pren el poder?

Malgrat la seva superioritat militar i popular (els xiïtes ja són gairebé el 40% de la població libanesa), i de davant la sorpresa i decepció de sectors de l'esquerra occidental, Hezbol·là no pren el poder. Per què? Per una raó senzilla: no el vol. Després de l'Acord de Doha, en el discurs que va fer per demostrar el seu compromís amb els pactes, Hassan Nasralla, el líder de Hezbol·là, ho va deixar molt clar: "Avui repeteixo la meua posició. No volem monopolitzar el poder al Líban i no volem governar el país o imposar els nostres pensaments a la gent... Prometo... que nosaltres ens esforçarem per posar fi a tota la rancúnia, vèncer tota la sensibilitat i sobreposar-nos a cada ferida per reunir les nostres mans per construir el Líban i ser el Líban."⁷ Per això la participació en el "govern d'unitat" burgès.

I, per què Hezbol·là no vol governar? Perquè Hezbol·là no és un partit nacionalista burgès que pretén governar l'Estat-nació en nom de la burgesia, ni un partit socialista que aspira a convertir el país en una democràcia obrera i popular. És un partit islamista que en un país multiconfessional aspira a defensar els interessos de la burgesia xiïta lligada directament amb l'Iran, tal com fan els partits

L'exèrcit al carrer. El País

i les treballadores van començar a donar mostres que començava una nova onada de lluites. Diversos col·lectius de treballadors/es van organitzar manifestacions, mentre els taxistes van tallar les carreteres per denunciar les pujades del preu del combustible (els conductors sunnites no van participar-hi per raons sectàries). El 17 de març els i les treballadors de la companyia aèria libanesa (MEA) van protestar a l'aeroport de Beirut per denunciar el pla de privatització del govern.⁴ Unes quantes setmanes més tard la CGTL va fer una crida a la vaga general pel 7 de maig, convocant una manifestació a Beirut pel mateix dia.

La provocació

La crisi i l'empobriment colpejaven tots els sectors de la població, i augmentava la ràbia contra les polítiques neoliberalistes del govern proimperialista. La coalició de Les Forces del 14 de Març va veure el perill de perdre les bases populars en favor dels partits d'oposició i, a proposta de Walid Jumblatt, dos dies abans de la vaga general anunciada, el 5 de maig, el govern va decretar el desmantellament de la

ideologies religioses, i enterrar la vaga general sota les runes d'una possible batalla confessional. I ho va aconseguir, encara que fos parcialment.

Els partits progovernamentals, i els sindicats, cambres de comerç i altres associacions dirigides pels corrents antisirians, van cridar els seguidors a no participar en la vaga i la manifestació del dia 7, per la qual cosa a les zones predominantment sunnites -com Sida, Trípoli i Iklím al Kharoub- els i les treballadors i petits comerciants no van sortir al carrer. Fins i tot els aounistes es van declarar contra la vaga, per la qual cosa els sectors dominats pels cristians -la banca, per exemple- van quedar fora de la lluita (l'MPL tampoc no va participar en les lluites al carrer dels dies següents). I el matí del 7, quan les milícies de Hezbol·là i Amal van començar el desplegament armat per forçar el govern a retirar el Decret, la CGTL va desconvocar la manifestació, dues hores abans del començament previst.

Els primers xocs entre les milícies de l'oposició i progovernamentals es van convertir en una batalla campal en tota regla quan el líder de

de la burgesia sunnita subjectes a països àrabs com Aràbia Saudita.

Històricament, el moviment de Hezbol·là al Líban va ser creat per militants formats a l'Iran als 80 amb la finalitat de difondre al Líban el xiisme fonamentalista (la versió de l'aiatol·là Jomeini). Com que la comunitat xiïta conforma la població més pobra del país, tant Amal com Hezbol·là han adoptat sempre un discurs amb contingut populista, que inclou conceptes d'esquerres, per poder desplaçar la històrica influència dels moviments comunistes i panarabistes en aquesta comunitat (cosa que van aconseguir gràcies a les traïcions i després de la caiguda de l'estalinisme i del nacionalisme àrab). No obstant això, el seu objectiu últim és la creació d'un règim islamista reaccionari de tipus iranià, com apunta el seu programa: "Els instem a tots ells (els pobles del Líban) a escollir l'opció del govern islàmic, que és l'única que pot garantir la justícia i la llibertat per tothom. Només un règim islàmic podrà frenar qualsevol nou intent d'infiltració imperialista al nostre país."⁸

La dificultat per Hezbol·là rau en el fet que el Líban no és un país amb una població majoritàriament xiïta... així doncs, què ha de fer? "Cal preguntar: si per alguna raó no és possible crear un estat islàmic, quina posició hem d'adoptar? Aquí hi ha dues possibilitats: una és negar totalment la situació actual i, naturalment, emprar la violència. Una altra és partir de la situació real... Col·laborant amb les institucions actuals podem assolir les reformes que poden eliminar els obstacles del camí cap al nostre objectiu."⁹ Com dèiem abans, Hezbol·là és el partit de la burgesia xiïta que pretén defensar els seus interessos econòmics i socials i, per això, "col·laborar amb les institucions actuals" significa també participar en un "govern d'unitat nacional" neoliberal i pro-imperialista, que neix d'un Acord que no esmenta per res les demandes de la classe obrera que va preparar la vaga general el 7 de maig.

Al Líban d'avui no hi haurà una resistència real contra l'imperialisme i el sionisme sense Hezbol·là, això és evident. Però amb Hezbol·là tampoc no hi ha la possibilitat d'unir la classe treballadora i el poble per aconseguir un govern que pugui posar fi a la dominació burgesa, ja sigui islàmica o cristiana.

Muhittin Karkin

Notes

¹ Les Forces del 14 de Març es componen bàsicament del Moviment de Futur (sunnita) del primer ministre Fuad Siniora, el Partit Progressista Socialista (drus) de Walid Jumblatt, i les Forces Libaneses (cristianes) de Samir Dragea.

² Organització políticomilitar d'origen xiïta, liderada per Nabih Barri.

³ Els sindicats estan obligats per llei a ser representats segons línies confessionals.

La majoria dels líders provenen de partits expanarabistes, i històricament estan lligats a forces polítiques prosirianes.

⁴ The Daily Star Lebanon, 18 de març de 2008

⁵ Més d'una vegada les mesquites sunnites van ser protegides per les milícies de Hezbol·là contra els atacs d'Amal.

⁶ Diversos sectors d'esquerra parlen del "segrest" de la vaga per part de Hezbol·là.

⁷ The Daily Star Lebanon, 27 de maig de 2008

⁸ El Programa de Hezbol·là, "Objectius", 1985

⁹ AL-Hayat, 16 d'agost de 1992

Ha mort Sebastià Salellas

Tià: fins el socialisme, sempre!

Diuen que als companys de lluita no se'ls han de donar les gràcies. No donarem les gràcies a en Tià, doncs. Però farem bé des de l'esquerra –des de les opcions diverses de l'esquerra– de reivindicar-lo com a referent polític, perquè és patrimoni nostre.

En Tià hi ha sigut sempre. Ha estat el nostre advocat a l'hora que fos, pel cas que fos i sense cobrar. Hi va ser el 92 i va seguir tossudament fins a aconseguir la condemna de l'Estat espanyol a Estrasburg. Hi ha estat desenes i desenes de vegades pels desallotjaments, per les pintades, pels plats de nata, per la insubmissió, per atemptats a l'autoritat creats pels mossos que sempre acaben amb condemna, per totes les denúncies de maltractaments dels mossos que, si no s'arxiven abans, acaben amb absolució, per la Núria Pòrtulas, per la crema de fotos del rei... Sense importar-li qui manava –o potser sí, però ho feia igualment– a l'ajuntament o a les policies de Barcelona i de Madrid, tant si eren de CiU, com del PSC-PSOE com d'ICV-EUiA.

En Tià hi ha estat sempre perquè era un activista, un militant. Per això s'ha deixat fer servir en totes les xerrades i actes diversos, per això sempre ha estat a les manifestacions i, per això mateix, els cinc darrers anys ha volgut estar a les candidatures de Lluita Internacionalista, com una més de les formes possibles de construir una alternativa des de l'esquerra revolucionària.

En Tià ha estat molt especialment preocupat en els darrers temps per la immigració, entesa com s'ha d'entendre, com una qüestió de classe. Segurament per això ha dedicat tants esforços a lluitar contra la croada antiterrorista de Garzón i l'Audiència Nacional, que, des de l'11-S, ha traslladat el punt de mira des d'Euskadi fins a l'islamisme. Ell, sobretot, ha estat l'advocat de l'Escamot Dixan, que amb la Plataforma Aturem la Guerra es va mantenir ferm no només a la calor de les mobilitzacions contra Aznar i la guerra sinó també amb el clima gèlid de després de l'11-M. Un dels seus darrers casos ha estat el dels treballadors pakistanesos del Raval, aquesta vegada una operació dels Mossos d'Esquadra.

Tot això sense que oblidés mai ni els drets nacionals de Catalunya ni l'internacionalisme –els seus viatges a Llatinoamèrica i a Palestina–. Ni de ser l'advocat incansable que visitava els presos socials els diumenges –quasi enlloc com darrere

(segueix a contraportada)

Per tu Tià, al company i amic!!!

En Tià, un home convençut de l'internacionalisme. Ni el marxisme ni la lluita pel socialisme eren per en Tià frases buides, sinó la manera concreta d'aportar el seu esforç a l'avenç de la defensa dels drets democràtics, a la defensa del dret dels pobles a l'autodeterminació, a la defensa dels oprimits...

Recordaré sempre la seva dedicació i entusiasme per la causa revolucionària. Les estones compartides, en actes electorals, sense cap mena de pudor, i sempre des d'una perspectiva marxista i, per tant, de classe.

Hem compartit compromisos en la lluita dels treballadors i treballadores. La simbiosi era simple: calia construir una alternativa, calia reagrupar-nos per ser una eina de lluita. La participació a les llistes de LI durant molts anys ha estat sincera i diàfana, hem posat en comú les idees i les lluites, perquè com a organització o com a marxista vàiem la necessitat d'activisme permanent i de presència permanent en tots els fronts de combat, transmetent les idees revolucionàries.

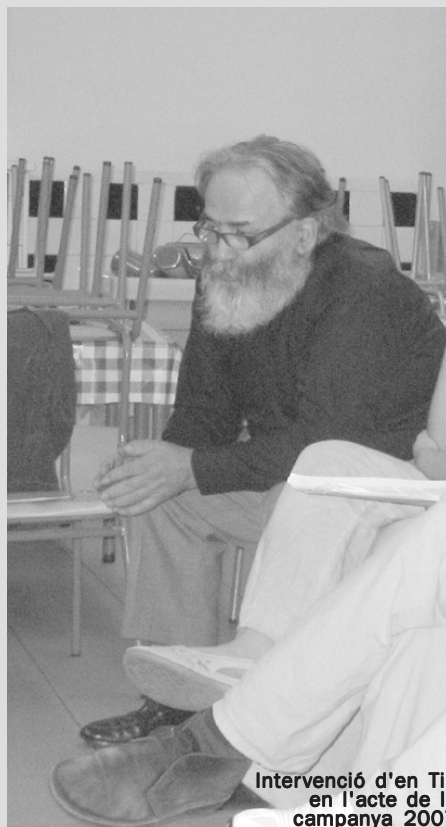
Les trucades, les visites al despatx per demanar-li ajuda o col·laboració, les trobades a les manifestacions... eren prou motiu per compartir petites estones, unes vegades analitzant les incongruències de l'esquerra parlamentària, altres cabrejat de les injustícies de la justícia, o bé explicant la tant mal anomenada com mal entesa mundialització des d'una anàlisi radical i lúcida .... Era tot un plaer trobar-nos fent camí, mentre ressonaven els crits i les consignes de la mani de torn.

La teva mort ens deixa orfes d'algú que encara tenia moltes coses per ensenyar-nos.

Ets, sobretot, un revolucionari.

**En veu molt baixa repetiré el teu nom,
la teva bonhomia està en el pensament,
i res no es detura,
hi ha lluites perfectament franques.**

Miquel Blanch

Intervenció d'en Tià en l'acte de la campanya 2007

Acte de LI en la campanya electoral 2007

Manifestació contra la guerra. Amb el seu defensats de l'escamot Dixan.Girona.
Foto La Vanguardia 23/03/03

Alguns símbols d'en Tià: el Che a la solapa i Marx al seu despatx.
Per a nosaltres 4 coincidències: revolució i internacionalisme i marxisme i socialisme.
Foto El Punt 29/05/08

(ve de pàg. 18)

les reixes de les presons gironines es deu haver sentit tant la mort d'en Tià.

En Tià és un referent perquè sempre ha estat coherent, no ha abandonat mai el marxisme, ni l'anticapitalisme ni la convicció de la necessitat de la revolució. En Tià ni s'ha venut mai ni s'ha cansat de lluitar mai i, quan va adonar-se que el seu món polític girava cap a la dreta, va fer el que és de sentit comú encara que sigui el menys habitual, mirar cap a l'esquerra. En la nostra tradició ens acomiadem dels companys comproment-nos a seguir lluintant: company Sebastia Salellas, fins al socialisme, sempre!

*Sílvia Rispau i Mercader
Publicat a El Punt del 30/05/08*

Davant de la defunció d'en Sebastia Salellas

Als seus familiars, amics i camarades, als militants de LI:

Els companys de Lluita Internacionalista ens han donat la notícia de la defunció d'en Sebastia Salellas. A través d'aquesta carta volem fer-los arribar les nostres condolences i el nostre recolzament en aquest moment.

No l'hem conegut personalment, però sí que coneixem ara la seva trajectòria a través de la biografia que ens ha enviat LI i de les diverses notes que han aparegut a la premsa.

D'elles sorgeix clarament que ha estat d'aquells pocs advocats que van decidir posar la seva professió al servei dels més oprimits i marginats per aquest sistema capitalista. I que aquesta definició es va produir com a part d'una actitud militant i de lluita més profunda.

En aquesta militància, ell es va anar acostant cada vegada més a la necessitat de la lluita per un programa revolucionari que canviés d'arrel la causa dels mals que combatia amb la seva activitat i va fer-ho diverses vegades com a candidat de Lluita Internacionalista, organització simpatitzant de la LIT-QI a l'Estat Espanyol.

En aquest sentit, aquesta unió que ell va tenir entre disposició de lluita i convicció política mereix el nostre més profund respecte i ens fa compartir, tot i no conèixer-lo, el dolor per la seva pèrdua.

*Secretariat Internacional de la LIT-QI
Sao Paulo, 5 de juny de 2008.*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Calxa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

